

bij wien een oud empyeem door uitgebreide thoraxresectie, tot genezing is gebracht, vertoont geen scoliose; de tweede door eenvoudige ribresectie na jaren lange ettering genezen, geringe scoliose, terwijl de derde, die spontaan is genezen, de allergrootste difformiteit vertoont.

Discussie.

LAUENSTEIN geeft de voorkeur aan de methode van ESTLANDER boven die van SCHEDE, daar hij groot gewicht hecht aan het behoud van het periost. De nieuwgevormde ribben zullen later een goede beschutting afgeven, die vooral bij de arbeidende klassen wenschelijk is. Hij kan met KAREWSKI niet meegaan, doch is ingenomen met de conservatieve methode van PERTHES. GARRÉ (Rostock) keurt de methode van DÉLORME af; hij schrijft de genezing na deze operatie toe aan de hierbij verrichte uitgebreide ribresectie.

KÖNIG (Berlijn) komt op tegen de voorstelling, die SCHEDE in het handboek van PENZOLDT en STINTZIN gegeven heeft van de door hem aanbevolen wijze van empyeem-opereeren. Hij raadt zijn leerlingen nogmaals aan de operatie in een der axillairlijnen te verrichten en keurt de incisie, meer nabij de wervelkolom, af, daar van hier uit de draineerbuis minder gemakkelijk over den diaphragma-koepel in de pleuraholte kan worden geschoven.

SCHEDE (Bonn) verdedigt zijn meening op grond van zijn ervaring, dat de voorste incisie veel meer zorg vereischt dan de achterste.

H. TIMMER.

J. WESTERMAN.

(Wordt vervolgd).

INGEZONDEN.

Aan den Hooggeleerden Heer Dr. H. TREUB, Hoogleraar.

Hooggeachte Professor!

*La stérilité, en tout genre, est un vice
de la nature, ou un attentat contre
la nature.*

VOLTAIRE.

De lezing van uwen brief en van het daarin bedoelde stuk van collega PINKHOF, levert een waar genot op: voor een ieder in het algemeen, omdat onze medische literatuur tegenwoordig zoo arm is aan bijdragen voor een bloemlezing van echt Nederlandsche taal in echt Nederlandschen stijl neergelegd; voor de bestrijders van het neo-malthusianisme in het bijzonder, omdat beide stukken slijpsteen zijn waarop de krachtige wapenen van het anti-neo-malthusianisme gewet worden. Begrijpende, dat gij met uwen brief niet bedoeld hebt dergelijke dankbare erkening in te oogsten, acht ik mij verplicht nader uit een te zetten, waarom ik meen, dat uw brief géén azijn, maar wel zalvende olie is in de wond, die gij, als neo-malthusianist, meent vergroot te hebben bij collega PINKHOF.

Na medegedeeld te hebben hoe uw therapie er in geslaagd is om steriele huwelijken vruchtbaar te maken door echt medische behandeling, meent gij in deze gevallen in botsing gekomen te zijn met het beginsel van collega PINKHOF: „geen medische behandeling zonder medische indicatie”, omdat de bestrijding van duidelijk uitgedrukte pathologische afwijkingen in deze gevallen gepaard is gegaan met de vervulling bij uwe patiënten van de begeerte naar het moederschap. Voor uw geweten is deze botsing zóó groot, dat zij U met den Minister DUPUY doet uitroepen: „je m'étais enfermé „dans un dilemme!” Gij ontwart U zelve uit dit dilemma door het beginsel van collega PINKHOF prijs te geven en het valsch te noemen. Zij, die U hierin wenschen te volgen, moeten wel bedenken, dat het gemakkelijker is ons te ontrukken aan een dilemma, waar wij ons zelve hebben ingesloten, dan aan een, waar de natuur ons voor plaatst. Aan dit laatste dilemma ontwringen wij ons, niet zonder de natuur en ons zelve te verwringen. Gij hebt één dilemma ontlopen, maar nu plaatst de natuur U vóór dit andere: als medicus er naar te streven pathologische toestanden in physiologische om te zetten, of ophouden medicus te zijn. De lijdende menschheid en de wetenschap kunnen U slechts dankbaar zijn, dat gij die natuurlijk dilemma in den eersten, en niet in den laatsten zin oplost. Maar zoodcende zijt gij ook verplicht een steriel huwelijk als een pathologisch feit te beschouwen, dat U wel degelijk een medische-, en geen sociale-indicatie ter behandeling aanbiedt. Doch dan beteekent ook de door U medegedeelde bestrijding van steriele huwelijken geen prijsgave, maar handhaving van het beginsel van collega PINKHOF. Het opheffen van steriliteit door losscheuring van perimetritische adhaesies is de schoonste triomf van een medische behandeling bij een medische indicatie!

Een aardige coïncidentie plaatst den lezer van uwen brief in den aanvang vóór een verdediging van het neo-malthusianisme en aan het slot vóór het standbeeld van Voltaire. Dit doet van zelfs de vraag oprijzen: Zou Voltaire, de groote prostitutie-bestrijder, niet met hetzelfde sarcasme neergezien hebben op een „profession de foi” van een propagandist voor het neo-malthusianisme? Zou dit sarcasme dan niet zóó uitgelegd kunnen worden: „Heeren neo-malthusianen, gij meent der menschheid een weldaad te bewijzen met uw beginsel: maar gij ziet voorbij, dat gij niet anders doet dan de prostitutie gemakkelijk maken, de vrije liefde bevorderen, het huisgezin van zijn heilig fundament losrukken en dus de maatschappij uiteen scheuren?” Het is beter de Voltaire'sche traan hierbij uit de verbeelding te bannen, want een sarcastische traan is nooit welgemeend.

Met de meeste hoogachting noem ik mij

Uw. dw. dn.

Scheveningen, 28 April 1898.

E. A. KEUCHENIUS.

Bovenstaand ingezonden stuk werd door de Red. te laat ontvangen om het nog in het vorig nummer op te nemen.

Red. Gér.